

какъв творчески замахъ може да се очаква отъ една премазана и унижена душа?

Директора. (Злорадно). Вий мила госпожице отивате твърде далеко! Та коя сте вие? (Пристъпва къмъ нея съ галантна усмивка, съ която прикрива злобата и наглостта си). Не се горещете много; и ние можемъ да ви кажемъ нѣщичко, което нѣма да ви представи въ много свѣтли краски, когато излезете отъ тая сграда. (Доближава се и нагло гържествующъ, съ шепотъ). Вий преди да постъпите въ театъра се славетѣте съ едно романтично приключение съ разведенъ мъжъ, съ когото сте избѣгали още четиринадесетъ годишна, за да поставите начало на артистическата си кариера! (Протяжно). А по кжсно единъ надеженъ и доста известенъ нашъ поетъ се е застрелялъ за васъ... (Смѣе се ехидно). Нуждно ли е да казвамъ името му?...

Артистката. Не, не! Не произнасяйте това чисто име. Вие това не сте способни да разберете. (Стои съ широко разкрити очи, развълнувана, съ дълбока мъка). И това го говори човѣкъ артистъ, който се смѣта, че не е една халка изъ верижката на делничната глупостъ — артистъ, който притежава могщата сила да се докосва до най-скрититѣ гжнки на човѣшката душа, отъ кждето да ни изнася кървавитѣ сълзи на страданието!... (Потръпва отъ възмущение). Пфий!... А вашата мадамъ Ванда, госпожица Блюмъ и тѣмъ подобнитѣ отъ театъра ви, никога несе иматъ тежката съдба да се се застреля нѣкой за тѣхъ, защото... защото сж твърде достъпни!

Директора. (Сочи ѝ нервно вратата).

Артистката. Вратата азъ сама си отворихъ, а на васъ оставямъ длъжността да я затворите задъ гърба ми. Вънъ отъ вашата рутина има достатъчно въздухъ, кждето гърдитѣ могатъ волно да дишатъ. А на васъ и на вашия театъръ, на каквито основи го крепите сега —